

VYJADRENIE ŽALOBCE K ROZSUDKU ODVOLACIEHO SÚDU

Vážený Najvyšší súd,

to hlavné na začiatku, aby súd v rozsiahlom spise akosi neprehliadol, o čo sa jedná: **okresný rozsudok je odôvodnený len dvoma výpoveďami svedkov, ktoré si sudkyňa sama vymyslela – a ničím iným!** Dvoma konkrétnymi výrokmí, kde svedkovia Hromádka a Verešová hovorili o pavedeckej "skratke" a "nepodloženej teórii". Hromádka však v poslednom vyjadrení explicitne napísal, že jeho veta vôbec nebola adresovaná mojej osobe, ale v nej hovoril len o laických chybách všeobecne. Sudkyňa Vaverčáková vložila svedkovi do úst proti jeho vlastnej vôli to, čo on sám výslovne poprel, a odôvodnila tým rozsudok.

Takisto Verešová očividne hovorila o teórii, ktorej autorom nie som ja. Trval som na tom, aby konkretizovala, čo má na mysli – ale sudkyňa to svedkyni nedovolila, trikrát ma okríkla, umlčala a zrušila výsluch. V dôsledku toho sa neobjasnilo, o akú teóriu malo ísť a tým menej, či je vôbec moja a či je pavedecká. Sudkyňa si len dofantazírovala pokračovanie výsluchu, ktorý sa neodohral, lebo ho sama zrušila.

Nezávisle od toho všetkého, ako filozof vôbec nie som povinný dokladať moje názory vedecky – takže novinárov útok, že moja práca nie je vedecky podložená, je od začiatku vcelku nezmyselný (založený na omyle, že sofiológia má byť vedou).

Ak som sa dopustil pavedy, tak nech súd konečne povie, kde a akej! Treba to vrátiť prvostupňovému súdu, aby urobil svoju prácu – teda vyhodnotil dôkazový materiál a nie ho kompletne ignoroval a vôbec sa k nemu nevyjadril. Keby existoval čo i len jediný pravdivý príklad mojej pavedeckosti, čo by opodstatňoval novinárov útok – súd by ho dávno uviedol. Fakt, že si sudkyňa musela vymyslieť neexistujúce výpovede svedkov znamená, že sa nie mýli, ale sama vie, že žiadne zdôvodnenie rozsudku nenašla.

A krajský súd to odobril. **Ak aj najvyšší súd odobrí, že sudca smie falšovať výpovede svedkov, a potvrdí rozsudok bez konkretizácie akéhokoľvek skutkového základu – bude to definitívny dôkaz, že tieto súdy majú zlý úmysel a cieľavedome krivia spravodlivosť.** V takom prípade urobím nasledovné:

1. dám podnet na disciplinárne konanie predsedovi Najvyššieho súdu či ministrovi spravodlivosti, a ak nebudú konať
2. podám trestné oznámenie na zúčastnených sudcov za ohýbanie práva.
3. budem tento prípad medializovať – citovať spis, zvukový záznam a rozsudky, kde všade sudcovia vedome klamali.

Hovorím vopred, čo urobím a prečo. Nepokladám to za hrozbu, lebo viem, že sudcovia nezvyknú prísne zasiahnuť voči kolegom z vlastnej brandže. Hodlám však vyčerpať všetky legálne možnosti, aby som sa presvedčil a zdokumentoval, čo sa naozaj stane. Potom z toho urobím učebnicový príklad, s ktorým budem na vysokých školách a pred verejnosťou analyzovať morálny stav spoločnosti. Pritom budem musieť byť konkrétny a menovitý, aby nikto nepopieral, že sa to naozaj stalo.

Slovenské súdy si uložili autocenzúru a nemajú odvahu rozhodnúť proti politicky a finančne zámožným zločincom. Viem, že to nevychádza len z osobnej skazenosti sudcov samotných. Silokrivky zlých, sebeckých úmyslov a s nimi spojené inštitucionálne tlaky sa vinú naprieč celou spoločnosťou, než sa nakoniec zhmotnia v rozhodnutí sudcu. Neospravedlňuje ho to, ale mne nejde ani tak o to, aby bol potrestaný jeden sudca – lebo na koho to padlo, pokladám vlastne za náhodné. Ide mi o zviditeľnenie systému, za ktorý môžeme všetci. Zahraničné mocnosti za chrptom politického hnutia, ktorého hovorcom sú bezcharakterné noviny v spolupráci so skorumpovanými akademikmi a nakoniec zbabelé súdy.

Nevediem tento spor z osobných motívov – lebo stratiť toľko času a peňazí len kvôli slovnému ospravedlneniu, aj to len možno, by bolo iracionálne. Viedm 32 rokov neziskovú organizáciu Sophia, ktorej cieľom je mravná obroda spoločnosti. Toto je súboj dvoch duchovných prúdov o budúcnosť Slovenska. Nepresadzujeme žiadnu politiku, ale len kultúru čestného dialógu pri hľadaní pravdy, sebapoznanie, seba výchovu, sebazdokonaľovanie. Stovky z nás tomuto hnutiu obetovali kus života, tisíce ho podporujú a desaťtisíce zvedavo čakajú na výsledok tohto sporu.

Na pojednávanie ich vpustili 25, ale čo videli, to v nich zabilo aj posledné zvyšky viery v spravodlivosť súdnictva. Sudkyňa všemožne podporuje žalovanú stranu pri klamaní a snaží sa zabrániť vyjasneniu sporu. Lži žalovaného akceptuje bez dôkazov a dôkazy žalobcu ignoruje. Žalovaný divo klame o obsahu mojich publikácií, ktoré ležia na stole, a keď z nich čítam, že tam stojí opak – sudkyňa prehlási, že ju to nezaujíma, aj po priložení do spisu to ignoruje, a v rozsudku nakoniec berie za pravdu všetko, o čom sa presvedčila, že je to lož. Každý výsluch zastaví vo chvíli, keď žalovaným nezostáva než priznať sa. Nemusia odpovedať a vysvetľovať, odkiaľ svoje evidentne nepravdivé tvrdenia vzali. Aj keď sa sami priznajú, že podvádžali v posudkoch a sú prichytení pri jednom klamstve za druhým, súd to vynechá zo záznamu o priebehu procesu. V rozsudku niet zmienky o tom, ako novinári a ich vlastní experti zvažovali vinu jeden na druhého za publikované dezinformácie.

Dokonca aj keď už svedkovia pod tlakom evidencie ustupujú a opravujú sa, pretože mi už nevydržia klamať tak drzo do očí – sudkyňa ich nabáda, aby sa vrátili k pôvodným krivým výpovediam, a do záznamu zapíše, čo sa hodí žalovanému. Vo svojej horlivosti ide tak ďaleko, že im nedovolí hovoriť a zapíše, aj čo sami výslovne popreli alebo čo sa vôbec nestalo. Egyptologička napríklad klamala, že v dajakom období faraóni nemali teoforné mená. Pri výsluchu potom nedokázala uviesť ani jeden príklad – lebo neexistuje. Kompletný zoznam všetkých mien sme mali na stole. Sudkyňa však zapísala, že svedkyňa si len nevedela spomenúť, teda že také obdobie existuje – tak nech ho sudkyňa sama menuje, keď to nedokáže žiaden egyptológ! Žalovaný mal roky času ho uviesť, a môže tak urobiť aj teraz.

Súd klame spolu so žalovaným aj v notoricky známych veciach. Stonehenge vraj nebol predatovaný a archeológovia zo SAV mali povedať novinárovi, že ja klamem. Pritom to bolo vo všetkých svetových novinách a televíziách – a domnelý novinárov zdroj, archeológ zo SAV sa vykľul ako neexistujúci. Žalovaný nemusel menovať svoje zdroje a výsluchu novinára sudkyňa zabránila. Žalovaný si tiež doviedol spriateleneho experta, ktorý pred súdom prehlásil, že Kleitmannov 90-minútový rytmus mozgovej činnosti neexistuje a vymyslel som si ho len ja sám (sporný bod 9). Pritom je známe aj väčšine laikov, že snový a bezsenný spánok (REM, NREM) sa striedajú v 90-minútovom cykle. 640 miliónov ľudí nosí biometrické hodinky, ktoré im snímajú mozgovú činnosť a vidia svoje vlastné spánkové rytmy, že trvajú okolo 90 minút. Dvaja s takými hodinkami sedeli v obecenstve a museli počúvať, že to neexistuje!

Žalovaný bezostyšne predkladal aj texty, ktoré nekritizovali prácu žalobcu, ale niekoho iného – a súd to akceptoval, ako keby sa týkali žalobcu. Celkovo všetky podvody žalovaného zhodnotil ako pravdivé (pričom sa ale vyhýba vyjadriť sa ku ktorémukoľvek z nich konkrétne).

Alebo sa snaží tvrdiť, že novinár bol takto aspoň informovaný a písal v dobrej viere. Čo je ďalšia lož. V spise máme predsa zdokumentované osobné stretnutie a korešpondenciu, ktorú som viedol s redakciou v troch týždňoch medzi zverejnením elektronickej verzie článku a jeho vytlačením v novinách. Žalovaný mal ešte pred vytlačením k dispozícii všetky dôkazy obsiahnuté v súdnom spise a všetko uverejnil s plným vedomím, že dezinformuje.

Žalované noviny ma osočili, že prezentujem nevedeckú sofiológiu ako vedu, čiže som pavedec. Ich právny zástupca však citoval definíciu sofiológie z mojej vlastnej webovej stránky na dôkaz, že to nie je veda, ale filozofia. Nechápal ani, že tým obhájal protistranu a usvedčil svojho klienta. Čo sa odohralo na okresnom súde III, nebola súdna sieň, ale blázninec.

Vyjadrujem sa obyčajnou ľudskou rečou, aby sa nestalo, že jednoduchá pointa sporu sa stratí zasypaná pod haldou lží a ťažkopádnych právnych formulácií. Upozorňujem Najvyšší súd, aby sa nespoliehal, že súd prvej inštancie zhrnul udalosti pravdivo – ale si to overil priamo v dôkazovom materiáli, kde vždy uvádzam príslušnú stranu spisu alebo minútu zvukového záznamu. Aby v rýchlosti neurobil povrchné rozhodnutie, ako sa to možno stalo krajskému súdu. Alebo nestalo, lebo očividne aj krajský súd si v zlom úmysle vyhovieť mocným vymýšľa nové nepravdy, ktoré nemôže doložiť. Napríklad že sa dožadujem práva klásť kapciózne otázky alebo že naozaj zastávam teórie, ktoré mi podsúva novinár – sú to krátkonohé lži. Férovo upozorňujem vopred, že budem zúčastnených brať na zodpovednosť.

Okresný aj krajský súd prehliadajú celý dôkazový materiál z mojej strany, ako keby neexistoval, a vôbec sa k nemu nevyjadrujú. Ak dá Najvyšší súd aspoň pokyn, že sa s ním prvostupňový súd musí vysporiadať – preleje sa Slovenskom vlna nádeje, že poslední čestní ľudia v inštitúciách ešte nevymreli.

Alebo potvrdíte prvostupňový rozsudok – urobím z toho prípad, o ktorom bude nakoniec počuť každý Slovák. To je to, čo som chcel. Som morálny filozof: nenaháňam jedného novinára, ale ukazujem a riešim prehnitosť systému odzhora až nadol, jeho subtílné mechanizmy a pýtam sa, ako sa to deje a aké cnosti si musíme osvojiť, aby sa to začalo meniť. Preto všetko tak podrobne dokumentujem, vrátane situačnej psychológie zúčastnených a vopred oznamujem môj zámer i budúce kroky novinám, svedkom, sudcom – že idú publikovať dezinformácie, krivo svedčiť a ohýbať právo; či akademickým ústavom, ako ich skorumpovaní členovia robia zlé meno vede. Viete o všetkom, konáte vedome.

Nasleduje podrobnejšia reakcia na rozsudok odvolacieho súdu, ktorá odkazuje na strany spisu, kde je všetko zdokumentované dôkazmi až po citácie s minútami a sekundami zvukového záznamu, ako sa proces odohral. Sú si vie rýchlo overiť každé moje slovo, ak hľadá pravdu.

K časti žaloby o ochranu osobnosti:

K odsekom 30-33: *"treba zohľadniť slobodu prejavu... novinár má privilegované postavenie... žalobca je osoba verejného záujmu"*.

Odvolací súd zbytočne odvádza pozornosť od predmetu žaloby. Dôvodom žaloby je skutočnosť, že novinárov článok bol celý vyskladaný zo samých dezinformácií, a to zámerne s úmyslom defamovať žalobcu ako pseudovedca. V spise sú obsiahnuté konkluzívne dôkazy o nepravdivosti všetkých 19 žalovaných bodov vrátane dôkazov, že žalovaný bol informovaný o ich nepravdivosti už pred ich zverejnením (listy 17-19 spisu). Sfalšoval tak názory žalobcu ako aj ďalších vedcov, sám si ich vymyslel alebo citoval omyly, či aj odvolané výroky iných osôb.

Taký postup je v príkrom rozpore s kódexom etiky novinára a nedá sa schvaľovať. Novinár si nemôže vymýšľať ani cieľavedome skladať články z nepravdivých cudzích výrokov, keď vie, že sú mylné či dávno dementované. Navyše ak tieto výroky preňho na objednávku

vyslovia jemu blízke a redakciou platené osoby, pričom sú v evidentnom rozpore so skutočnosťou a s celosvetovým vedeckým konsenzom. Článok takého typu je jedno veľké klamstvo. A to aj vtedy, ak je niektorý výrok prvoplánovo pravdivý, ale taký neúplný, že navádza čitateľa veriť v pravý opak toho, čo sa skutočne odohralo. Napríklad fakt, že klub skeptikov udelil žalobcovi anticenu, novinár vedome zneužil na zlý zámer prezentovať žalobcu ako pseudovedca. Pritom zamlčal, že táto udalosť sa vo verejnej polemike (ktorú čítal, lebo ju selektívne citoval) vyjasnila ako omyl (60).

Vedomé šírenie dezinformácií nechráni žiaden zákon. V žiadnom prípade nespadá do slobody prejavu a nie je ani v spoločenskom záujme – naopak spoločnosť len rozoštváva. Novinár nie je privilegovaný klamať, a to ani voči osobe verejného záujmu.

Žalobca od začiatku zdôrazňuje, že nežaluje hodnotiace výroky, expresivitu, ironizovanie, zveličovanie – ale predovšetkým falošné obvinenie z pseudovedy a činov, akých sa nikdy nedopustil. Odseky 30-33 rozsudku sú zbytočné, pretože predmetom žaloby nie sú žiadne jemnosti, emocionálny tón či rozdielnosť názorov. Žalujeme podvody najhrubšieho typu: podsunuté názory, klamanie o stave vedy, manipulácie s citátmi, citovanie neexistujúcich expertov či publikovanie v mene žijúcich expertov, s čím nesúhlasili apod. Ako to, že to odvolací súd považuje za prípustné?

K odseku 35: *"Komentár je viac chránený než publicistický text, pretože je subjektívny... Kritika obsiahnutá v komentári bola vecná a legitímna, bez použitia vulgárnych slov. Miestami ostrejšie zvolené slová nevybočovali z povoleného rámca pre daný typ publicistického žánru".*

Znova opakujeme: nežalujeme novinárovi subjektívne názory a emocionálne prejavy, ale nepravdivé skutkové tvrdenia! Ako komentátor by musel uviesť skutočné názory žalobcu a oponovať im pomocou skutočných názorov vedy. Žalovaný oboje sfaľšoval. To nie je komentár, ale podvod vo forme komentára. Novinár mal najprv pravdivo referovať o skutočných udalostiach, napríklad že svetová archeológia potvrdila žalobcovo datovanie Stonehenge (32-33, 193) – a potom k tomu mohol pripojiť svoj subjektívny názor, že odborníci sa podľa neho mýlia. Namiesto toho zaklamal v mene Archeologického ústavu, že k žiadnemu predatovaniu nedošlo a žalobca je podvodník. Prečo sa okresný ani krajský súd vôbec nezaobrá skutočným obsahom žaloby?

K odseku 34: *"Cieľom článku bolo upozorniť na nevedecké teórie..."*

Súd si musí ujasniť rozdiel medzi pojmami *pavedecký* a *nevedecký*. Paveda je niečo, čo sa vydáva za vedu, ale nie je vedou. Nevedecké je všetko čo nie je vedecké – poézia, filozofia, politika, náboženstvo – je však pomýlené pranierovať básnikov, kňazov, filozofov a politikov ako falošných vedcov.

Žalovaný verejne osočil žalobcu ako pseudovedca/pavedca. Kedy a kde sa dopustil nejakej pavedy? Pre toto obvinenie sa nenašiel žiaden pravdivý skutkový základ. Všetky pokusy žalovaného odôvodniť to sa pred súdom ukázali ako nepravdivé. Ani odvolací súd nenašiel žiaden príklad žalobcovej pavedy. Ak súd úprimne verí, že žalobca sa dopúšťa pavedy čo i len v jedinom zo sporných bodov či kdekoľvek inde – žiadame, aby to konkretizoval: čo má na mysli? Čo presne vyhodnotil ako pravdivý skutkový základ pre novinárovi invectívy?

K odseku 34: *"žalobcove teórie... porovnával s názormi odborníkov".*

Práveže to novinár nerobil! Neporovnával žalobcove teórie s názormi odborníkov. Prečo odvolací súd ignoruje obsah spisu a opakuje vyvrátené nepravdy? V bodoch 6, 13, 14, 19 nešlo o žalobcove teórie, ale o tézy, ktoré mu falošne podsunul žalovaný. V bodoch 1 a 7 sa ani sám

žalovaný nebránil, pretože išlo o priesračné lži (klamanie o obsahu publikácií). Pri bodoch 2, 3, 4 obžalovaného usvedčili jeho vlastní experti: pred súdom vyhlásili, že novinár im pripísal tvrdenia, ktoré mu nikdy nepovedali. Pri bode 5 expertka Verešová doznela, že sa mýlila a ospravedlnila sa. K tvrdeniam z oblasti biológie (bod 8) novinár nemal žiadneho experta a vymyslel si ich sám. K bodom z oblasti neurológie (9 a 10) žalovaný falošne predložil text neurológa Hromádku, ako keby išlo o odborné vyjadrenie k žalobcovej práci. Hromádka však pred súdom vysvetlil, že žalobcovu prácu vôbec nepozná a onen text bol len všeobecným výpočtom najčastejších laických chýb a nie chýb, ktorých by sa dopúšťal žalobca (360a).

V bode 12 novinár dezinformoval čitateľa, že cirkasemimilénialne (500-ročné) cykly v dejinách neexistujú a vymyslel si ich sám žalobca, hoci sú poznatkom uznávaným hlavným prúdom vedy a publikovaným nezávisle špičkovými výskumnými pracoviskami po celom svete. V bode 11 podobne novinár dezinformoval, že historiometria a jej metódy sú dajakou pavedou vymyslenou žalobcom, hoci je to už 180 rokov existujúci odbor a jeho špičkový pracovníci ako Simonton a Murray osobne zasiahli do celého sporu listom pre súd a publikovaním výsledkov, ktoré potvrdili poctivosť práce žalobcu (277-283). Žalovaný si tu selektívne vybral výroky Blechu, ktorý danú oblasť nepozná, opakovane bol prichytený pri klamaní a hovoril v rozpore s celosvetovou odbornou mienkou. V bode 16 novinár citoval dávno neaktuálny a Štampachom odvolaný výrok proti vôli samotného experta (58).

V bode 17 išlo o anticenu od klubu skeptikov, ktorá však bola udelená omylom za niečo, čo žalobca netvrdil, a iniciátor aj udeliteľ ceny Hořejší a Grygar to vo verejnej polemike nakoniec uznali (60). Žalovaný vytrhol samotný moment udelenia z celku udalostí, ktorých výsledkom bolo, že ani skeptici na žalobcovej práci nenašli nič pavedecké. Podobne s bodom 18. Dohnal chcel spochybniť žalobcove štatistické metódy, ale neuvedomil si, že žalobca žiadne vlastné štatistické metódy nevymyslel. Sú to metódy používané rovnako všade na svete a ich menovitým garantom bol riaditeľ Matematického ústavu SAV, Kubáček (310-312). Keby v nich aj bola chyba, išlo by o kritiku Matematického ústavu a nie žalobcu, ktorý je len používateľom softvéru využívaného po celom svete. Novinár tento groteskný omyl citoval ako názor experta, pričom zamlčal pravdu, čo sa vlastne stalo.

K odseku 34: "pri hodnotiacich úsudkoch bolo potrebné skúmať", či vychádzali z určitého skutkového základu. Žalovaný v rámci konania pritom preukázal, že autor článku vychádzal z kritiky žalobcu a jeho práce vedeckými pracovníkmi. Vychádzal taktiež z konkrétnych postojov iných vedeckých pracovníkov (Gejza Dohnal, Ivan Štampach), ako aj z konkrétnych udalostí (udelenie ceny Českého klubu skeptikov Sisyfos)".

Sporný bod 15 súhrnne tvrdí, že žalobcu vo vedeckej obci považujú za šarlatána. Ale koľkí a kto? Na strane žalobcu overiteľne stojí publikovaný konsenzus svetovej vedy, vrátane osobných svedectiev 16 dôveryhodných vedcov špičkovej svetovej úrovne, čo s ním spolupracujú, spolupublikujú a poslali posudky (Halberg, Simonton, Essenza, Chebeň, Bouzek, Štampach, Kvasnička... 49-50, 58-59, 2798b-280, 310-311, 377-378, 381-382, 389-390). Ich zoznam je v záverečnej reči (454). Ďalej recenzenti jeho odborných článkov (280a), oficiálne ocenenia (317), výsledky odborných konferencií (385), pozvania prednášať na univerzity (387b) či zborníky z kolokvií organizovaných univerzitami k žalobcovej práci (388).

Na strane žalovaného je kto a čo? Namiesto odborných publikácií cituje neodborné klebety a pamflety (klub Sisyfos). Predkladá texty, kde sa kritizuje niekto iný než žalobca (Hromádka, Dohnal). Proti svetovým odborným špičkám stavia zopár ľudí, čo v citačných indexoch nemajú dohromady ani toľko citácií, ako sám žalobca (Blecha, Kovár) alebo vôbec žiadne (Verešová). Nie sú dôveryhodní, lebo sú opakovane prichytení pri klamaní (Blecha, Kovár), ku ktorému sa sčasti aj sami priznali, zároveň dozneli úplnú neznalosť žalobcových

prác a sú navyše platení žalovaným (Kovár, Verešová, 413a). Tí istí experti (Kovár, Verešová) z veľkej časti potvrdili, že pravdu mal žalobca a novinár v ich mene napísal niečo, čo mu nepovedali. Ďalší prehodnotili svoj niekdajší názor v prospech žalobcu (Štampach, Grygar).

Všetko toto netvrdí len žalobca. Je to jednoznačne doložené výpoveďami a posudkami uvedených osôb, ako aj publikovaným a overiteľným konsenzom svetovej obce odborníkov. Tak ktorého experta má odvolací súd na mysli? Ktorý zo sporných bodov vyhodnotil ako pravdivý? A prečo sa prikláňa k pravdivosti sporných bodov, keď evidencia o ich nepravdivosti je neporovnateľne väčšia?

Keby novinári mali právo publikovať ľubovoľné nepravdy s tým, že to ktosi povedal – dalo by sa publikovať čokoľvek a žiadna ochrana osobnosti by neexistovala. Publikovanie omylu je ospravedlniteľné len ak sa stalo v dobrej viere – teda po splnení požiadaviek etického kódexu a v snahe zistiť pravdu: novinár mal čerpať informácie z dôveryhodných prameňov, overiť si ich nezávisle, mal sa tiež spýtať žalobcu na jeho skutočné názory – a nie si ich vymýšľať, klamať v mene iných a selektívne citovať nepravdy, pričom ignoroval nepomerne silnejšiu evidenciu o opaku.

K bodu 34: "Úlohou súdu bolo hodnotiť preukázanie pravdivosti alebo nepravdivosti tých skutkových tvrdení, ktoré boli v napadnutom článku uvedené. Faktom zostalo, že základom článku bola pravdivá kritika vedeckých pracovníkov vo vzťahu k žalobcom verejne prezentovaným teóriám".

Ak tomu súd verí – nech menuje aspoň jednu pravdivú kritiku vedeckého pracovníka, ktorá by svedčila o pavezdeckom počínaní žalobcu! Keď to odmieta urobiť, je zjavné, že si je vedomý skrivodlivosti svojho rozsudku. Odvolanie sme podali práve preto, že okresný súd neuviedol ani jeden pravdivý príklad žalobcovej pavezdeckosti, čo by opodstatňovalo rozsudok. Krajský súd mal vyzvať okresný súd, aby doplnil riadne zdôvodnenie rozsudku – alebo ho mohol nájsť sám. Namiesto toho opäť len všeobecne konštatuje, že žalobca sa dopúšťa pavezdy – hoci vie, že dôkazy na to sa nenašli.

K bodu 34: "Úlohou súdu bolo... vyhodnotiť či skutkové tvrdenia aspoň z podstatnej časti sú pravdivými a celkové vyznenie informácie zodpovedalo pravde, čo sa žalovanému ... preukázať podarilo. Žalobcove námietky k nepravdivosti jednotlivých viet alebo dokonca častí viet vo vzťahu k celkovému vyzneniu skutkového tvrdenia, ktorého podstatná časť bola preukázaná ako pravdivá, možno považovať za zanedbateľné".

Celkovým cieľom článku, deklarovaným rovno v nadpise, bolo dokázať, že žalobca je pseudovedec. Tento cieľ novinár podoprel 19-timi tvrdeniami, ktoré sú práve spornými bodmi žaloby. Všetkých tých 19 tvrdení je falošných nielen vo svojich častiach, ale celkovo a práve vo vzťahu k hlavnému účelu, ktorý mali dokazovať. Väčšina preto, že sú to priame výmysly a klamstvá novinára; ale aj tam, kde sú *prima facie* pravdivé, že niekto niečo povedal, ide len o citovanie nepravdivých výrokov. V jednom prípade novinár konštatoval udalosť (udelenie anticeny), ale pretože celý spor o túto anticenu je zverejnený a skončil v prospech žalobcu, aj takéto konštatovanie faktu (pri zamlčaní celej udalosti) je nepravdivé práve vo vzťahu k celkovému cieľu a vyzneniu článku, ktorý mal dokladať pochybenia u žalobcu a nie pochybenia klubu skeptikov.

Žalovaný neobhájil a súd nedokáže menovať ani jeden jediný (v celkovom zmysle) pravdivý sporný výrok novinára – namiesto toho len hmlisto konštatuje, že väčšina sa preukázala ako pravdivá. Úlohou odvolacieho súdu nie je opakovať hmlisté a tým nepreskúmateľné výroky prvostupňového súdu, ale práve žiadať o ich konkretizáciu a vyjasnenie. Súds práve nesplnil horeuvedenú úlohu, pretože nevyhodnotil ani jeden zo sporných

bodov a vôbec nezdôvodnil svoj myšlienkový postup, ako sa dajú pokladať za pravdivé v konfrontácii s dôkazmi obsiahnutými v spise.

K odseku 36: *"Teórie, ktoré autor v článku vyvracal, boli teórie prezentované žalobcom"*.

Neboli. V štyroch sporných bodoch (6, 13, 14, 19) išlo o podsunuté tézy, ktoré sú v priamom rozpore s tým, čo žalobca sám publikuje. Odvolací súd sa tu pripája k definitorickej lži, kde pravdu môže mať z princípu vždy len žalobca. Veď aké teórie kto zastáva, smie určiť zásadne len on sám, a nemôže mu ich podsúvať niekto iný. Novinár tu použil tzv. "falošný argument slameného panáka" – napádal žalovaného za niečo, čo nezastáva.

K odseku 36: *"Článok pritom vychádzal z existujúcej kritiky žalobcu v odborných kruhoch"*.

Poctivý článok by mal vychádzať z nezaujatého celkového zhodnotenia skutočných výsledkov a názorov na prácu žalovaného v serióznom odbornom diskurze, teda z článkov a recenzií v odborných časopisoch, na vedeckých konferenciách, oficiálnych ocenení univerzít atď. Tam mal k dispozícii jednoznačné dôkazy, že žalobca nemôže byť pavedec, keď je celosvetovo uznávaný ako najdôležitejší priekopník slovenskej počítačovej lingvistiky, objaviteľ cirkasemimileniálnych rytmov v dejinách apod. Novinár to všetko ignoroval a namiesto toho si vymyslel negatívne hodnotenia od neexistujúcich odborníkov, ktorých si sám vymyslel a pripojil k tomu niekoľko mylných citácií pamfletov práve len z neodborného prostredia, kde neplatia žiadne štandardy (klub Sisyfosa) a výroky redakcii blízkych osôb šité na objednávku. Prečo nevychádzal z oficiálnych výsledkov odborného diskurzu, ktoré sú pre žalobcu napospol kladné?

K námietkam žalobcu voči procesnému postupu:

K odseku 38: *"Na základe žalobcových námietok vo vzťahu k zásahom súdu prvej inštancie do vykonávania výsluchov svedkov odvolací súd preveril vedenie dokazovania, pričom dospel k záveru, že námietky žalobcu dôvodné nie sú... Jedným zo základných pravidiel pri vedení výsluchu je zákaz kladenia sugestívnych alebo kapcióznych otázok... Žalobca... bol zo strany súdu prvej inštancie upozorňovaný, že nemôže klásť takéto typ otázok... Zásah súdu do výsluchu svedka vedeného sporovou stranou, ktorá kladie tento typ otázok, nemožno považovať za procesné pochybenie súdu"*.

Naše námietky k procesnému postupu sú explicitne vymenované v rôznych častiach spisu a nakoniec v odvolaní (str. 7-9) a najpodrobnejšie v poslednom vyjadrení žalobcu z 28.03.2025 (str. 5-8). Je tam presne opísaná situácia a ako v nej sudkyňa konala, vrátane minút a sekúnd zvukového záznamu, aby sa to dalo overiť. Odvolací súd ich nepreskúmal a vôbec sa k nim nevyjadril. Namiesto toho sa vyjadruje k nejakým vymysleným udalostiam, ktoré sa neodohrali. O ktorých momentoch výsluchu to súd hovorí?

Žalobca sa nikdy nedomáhal práva klásť kapciózne otázky, ani nepokladá zákaz kapcióznych otázok za procesnú chybu. Žiadame, aby odvolací súd reagoval na tie procesné pochybenia, ktoré sme naozaj vymenovali!

Sudkyňa zabráňovala odpovediam na obyčajné otázky. Napríklad pri výsluchu svedka Kovára súd spolu so žalovaným niekoľko minút zabráňovali žalobcovi, aby kládol jednoduchú otázku, či svedok čítal žalobcov článok na webe a či dostal a čítal istú stranu zo spisu alebo nie (27., 28. minúta a ďalej). Odpoveď totiž usvedčovala žalovaných, že v posudku ohľadom

datovania Stonehenge vedome zavádzali súd, lebo boli dobre informovaní, že žalobca do 26. storočia nedatuje celú stavbu, ale len jednu jej fázu. Súd takto bránil žalobcovi viesť výsluchy, ako potreboval, vždy keď to bolo usvedčujúce pre žalovanú stranu.

Aj svedkyňu Verešovú súd opakovane zachraňoval z rozpakov umlčaním žalobcu. Napríklad bod 5 bol o novinárovom klamstve, že faraóni si nie v každom období osvojovali teoforné mená. Verešová ako egyptologička mala menovať to obdobie, kedy to tak bolo. Nemohla ho menovať, lebo neexistuje – teoforné mená si dávali vždy. Dvakrát sa o to neúspešne pokúsila, ale žalobca mal v ruke kompletný zoznam mien všetkých faraónov, takže hneď odhalil, že nehovorí pravdu. Nasledovať by mohlo len priznanie a preto sudkyňa ukončila tému. Do rozsudku však zapísala, že svedkyňa by vraj mohla uviesť také obdobie. Odkiaľ to sudkyňa vzala? Hoci videla, že svedkyňa nedokázala odpovedať – zanesla do záznamu fiktívny priebeh výsluchu, ktorý by sa vraj bol odohral, keby ho sama nezrušila! Namiesto toho, aby nechala výsluch dospieť k jasnému koncu.

Veľkou chybou procesného postupu prvostupňového súdu bolo práve toto: sudkyňa brala za platné tézy, ktoré svedkovia neobhájili, nevysvetlili a ktorých vyjasneniu sama zabránila. Bránila overeniu pravdy, napríklad keď svedok Hromádka popieral existenciu žalobcovej publikácie, ktorá ležala na stole (243-259), či Verešová falošne citovala žalobcov článok (272-275) – sudkyňa sa odmietla do tých publikácií pozrieť a prevzala krivé svedectvá svedkov. Dokonca viedla svedkov k tomu, aby trvali na svojich pôvodných výpovediach, hoci pri výsluchu svoj pôvodný názor skorigovali. Svedka Hromádku ignorovala, keď sa opravil v prospech žalobcu, a zanesla priamo do zdôvodnenia rozsudku, čo sama chcela. Hromádka odvolal svoj omyl či mylný výklad svojho výroku, podľa ktorého by žalobca namiesto robenia empirických vedeckých štúdií zakladal len na "analogických myšlienkových skratkách". Pretože pri výsluchu nebol vypočutý, dementoval to písomne vo svojom poslednom vyjadrení (360a). Bez ohľadu na to však sudkyňa na ním dementovanom mylnom tvrdení postavila zdôvodnenie rozsudku (ods. 69 prvostupňového rozsudku).

Druhá z dvoch téz, ktorou bol odôvodnený rozsudok, bola rovnako iba fikciou v mysli sudkyne. Do zdôvodnenia (ods. 69) prevzala ničím nepodložené tvrdenie svedkyne Verešovej, že žalobca mieša vedecké fakty s nepodloženými teóriami. Žalobca opakovane žiadal svedkyňu, aby uviedla, aké nepodložené teórie má na mysli. Žiadnu neuviedla a ani nemohla, lebo ako sama priznala, nikdy od žalobcu nečítala žiadnu prácu, len jeden novinársky článok. Sudkyňa žalobcovi rázne a opakovane vzala slovo, keď chcel od svedkyne odpoveď – rozsudok však zdôvodnila tým, že žalobca nejakú nepodloženú teóriu má, hoci žalovaná strana nedokázala ani len vysloviť, čo mala na mysli, tým menej aby sa dalo overiť, či je to pravda. Svedkyňa stihla vysloviť len toľko, že vo vedeckom diskurze sa nikdy nehovorí o bohoch, konkrétne napríklad egyptológ nikdy nehovorí o egyptských bohoch – čo je nezmysel, a vyžadovalo si to vysvetlenie, kam tým vlastne mierila a ako to malo súvisieť so žalobcom.

Tieto a ďalšie v spise uvedené situácie sú procesné chyby, ktoré namietame a žiadame odvolací súd, aby na ne reagoval. V žiadnom z týchto prípadov žalobca nekládol kapciózne otázky, ani ho na to sudkyňa neupozorňovala – ale chcel iba toľko, aby svedkovia vysvetlili, čo vlastne tvrdia a odkiaľ to vzali, resp. aby podložili svoje tvrdenia faktami.

K odseku 39: "súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe... žalobca požiadal o zmenu žaloby a zároveň o vykonanie ďalšieho dokazovania".

Zmena žalobného petitu sa týkala iba formálnej vykonateľnosti, nie obsahu. Nevyžadovala si žiadne ďalšie dokazovanie a žalobca oň nežiadal. Nezmenilo sa ani znenie

odpovede, ktorú bolo treba uverejniť. Žaloba v petite len upustila od ospravedlnenia za internetovú verziu článku a obmedzila sa na ospravedlnenie za tlačенú verziu článku.

Žiadosť o výsluch samotného novinára bola podaná v ten istý deň, ale nijak nesúvisela a nebola potrebná pre zmenu petitu. Potrebu vypočuť novinára vyvolali udalosti na poslednom pojednávaní: samotní experti žalovanej strany totiž obvinili novinára, že prekrútil ich slová a svojvoľne publikoval, čo mu nepovedali. Teda vysvitlo, že v článku vlastne neboli uverejnené tvrdenia vypočúvaných expertov, ale výmysly novinára, ktoré nemohli objasniť títo experti, ale len novinár sám.

Prečo teda súd nepripustil zmenu žaloby? Horeuvedený dôvod nie je platný.

Navyše, práve z uvedeného nečakaného dôvodu, že novinár klamal v mene svojich vlastných expertných zdrojov, bolo potrebné predĺžiť dokazovanie. Súd ho ukončil predčasne a preto sa neobjasnilo, čo sa vlastne stalo.

K odseku 40: "právo sporovej strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky... súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky... ale len tie, ktoré majú pre rozhodnutie podstatný význam... objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia".

Okresný súd svoje rozhodnutie nezdôvodnil vôbec, resp. ak áno, ide o evidentnú nepravdu. Vôbec totiž neobjasnil, ako a prečo vyhodnotil 19 sporných bodov, či považuje za pravdivé všetky alebo len niektoré body, a ako to chce zdôvodniť zoči-voči jednoznačným dôkazom, že sú nepravdivé. Z celého rozsudku iba jediná veta v odseku 69 nepriamo dovoľuje identifikovať dva konkrétne body, ktoré súd vzal za pravdivé: *"predstaviteľia vedeckej obce ilustrovali na konkrétnych prípadoch žalobcom prezentovaných téz nevhodné spájanie vedecky overených faktov s nepodloženými teóriami, určitými skratkami"* (str. 37).

Slovné spojenia *"spájanie vedeckých faktov s nepodloženými teóriami"* a *"určitá skratka"* totiž v celom procese zazneli iba v dvoch konkrétnych momentoch (u svedkyne Verešovej a svedka Hromádku).

Hromádka však vysvetlil už pri výsluchu a nakoniec jednoznačne vo svojom poslednom písomnom vyjadrení, že jeho text bol len všeobecným zoznamom laických chýb a nevzťahoval sa na konkrétnu osobu žalobcu a jeho prácu. Svedok teda výslovne poprel, že by žalobca využíval *"určité analogické skratky"* namiesto rigorózných odborných štúdií (360a). Rozsudok je tak odôvodnený vymyslenou výpoveďou svedka, ktorú si len žalovaná strana želala, ale svedok sám ju výslovne poprel.

Verešová hovorila o *"nepodložených teóriách"* žalobcu, ale dodnes nevieme, čo mala na mysli, lebo sudkyňa jej zabránila odpovedať, keď mala vysvetliť, o akých teóriách je vlastne reč. Súd teda nemohol a očividne ani nechcel zistiť, či také teórie žalobca vôbec má, lebo nevie ani aké. V jednom okamihu sa zdalo, že svedkyňa má na mysli angelológiu: *"Je to vaša teória, ako vravím, tá angelológia"* (68. minúta výsluchu). Ak je to tak, svedčí to len o úplnej dezorientácii svedkyne. Angelológia je súčasť stredovekej teológie starej 700 rokov, nie je to výtvor žalobcu a spadá do oblasti viery, nie vedy, takže nie je žiaden dôvod, prečo by mala byť vedecky podložená. Súd žiaľ zabránil výsluchu v tomto bode a preto sa neobjasnilo, o čo vlastne malo ísť.

Odvolací súd nech si konečne prečíta podrobný opis aspoň tých udalostí, ktorými je odôvodnený rozsudok. Detailne sú opísané na stranách 7-8 posledného podania žalobcu z 28.03.2025 vrátane odkazov na listy v spise a minúty výsluchu.

Teda súd prvej inštancie konkrétne zdôvodnil rozsudok iba vymyslenou výpoveďou, ktorú vkladá do úst svedkovi Hromádkovi proti jeho vlastnej vôli, a tvrdením svedkyne Verešovej, ktoré bolo buď zmätočné alebo zostalo celkom nezdôvodnené a ničím nepodložené

(a to na želanie samotného súdu!). Takéto počínanie súdu sa dá pochopiť len tak, že dáva apriórne za pravdu žalovanej strane, pričom dôkazový materiál vôbec nečíta a neberie do úvahy. Ak ho číta, neexistuje iný záver než ten, že súd prvej inštancie klame zámerne.

K odseku 41: "Odvolací súd má po preskúmaní veci za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal riadne dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností... výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil... a na ich základe dospel... k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj riadne zdôvodnil".

Súd porušil alebo nevyužil nasledujúce paragrafy civilného sporového poriadku:

§ 186 ods. 2: "Súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti."

Súd porušuje tento paragraf.

Obe strany sa zhodli na tom, že uznávajú všeobecne známu definíciu sofiológie. Sofiológia nie je veda, ale filozofická disciplína, ktorá integruje vedu s umením a náboženstvom. To je notoricky známa definícia známa z encyklopédií, ktorá je uvedená aj na úvodnej stránke webu žalobcu (www.sophia.sk) a tiež právny zástupca žalovaného ju odtiaľ odpísal a súhlasne zdôrazňuje, že sofiológia nie je veda (strana 87a spisu). Žalobca a žalovaný sa na tom zhodujú.

Pri verejnej činnosti žalobcu všade a vždy, v spornej relácii na TA3, vo Wikipédii, v úvode jeho knihy aj na prednáškových plagátoch je uvedené, že je sofiológ a prezentuje výsledky sofiológie (strany spisu 398a, 401b, 428-432, 62-68). Sofiológia nemôže byť vnímaná ako falošná veda (pseudoveda), pretože sa vôbec neprezentuje ako veda. A to celkom bez ohľadu na svoj obsah. Sofiológia patrí medzi nevedecké disciplíny spolu s ostatnou filozofiou, poéziou, náboženstvom a i.

Sporné strany sa zhodujú, že žalobca nerobí vedu – žiadnu, a teda ani falošnú, čiže nemôže byť pseudovedcom. Žalovaný článok novinára je preto nezmyselný vcelku a v hlavnom zámere "varovať pred pseudovedou", ako je to uvedené rovno v nadpise alebo v súhrnnom spornom výroku č. 19, pre ktorý zvyšných 18 sporných výrokov slúžilo len ako podporné dôkazy. Z tohto dôvodu je žalovaný článok v celkovom zmysle úplnou dezinformáciou a defamáciou – a tento jeden dôvod sám dostačuje na to, aby žalobca súd vyhral.

Žalobca bol vedeckým pracovníkom SAV do roku 1994, ale odvtedy sa už 30 rokov venuje filozofii. Pri tom iba cituje a zovšeobecňuje vedecké výsledky z rôznych odborov. Nemá žiadnu vlastnú vedeckú teóriu a citovanie publikácií svetových akadémií či univerzít tiež nie je pseudovedou.

Aby sa súd nečudoval nad takou absurditou, že žalovaný horlivo dokazuje principiálnu nevinu žalobcu, tu je vysvetlenie mentálnych pochodov žalovanej strany: Žalovaný (novinár a vydavateľ) vo svojej povrchnosti a nezáujme o nimi spracovávané témy, vôbec nechápali, že sofiológia je existujúca disciplína, ktorej zakladateľmi sú Komenský, Štúrovci a Solovjov. Domnievali sa, že je to dajaký žalobcov vlastný výmysel a koncovka "-lógia" (podobne ako u iných vied) má naznačovať, že ide o vedu. Napadli potom žalobcu za to, že predstiera akúsi novú vedu, ktorá v skutočnosti neexistuje.

Je preto absolútnym nezmyslom, ak prvostupňový súd zdôvodnil rozsudok tým, že žalobca má nejaké vedecky "nepodložené teórie". Nielen preto, že sa žiadne nenašli, ale už len preto, že žalobca ako filozof vôbec nie je povinný predkladať žiadne dôkazy v zmysle vedeckej metodológie. Áno, inicioval či prispel k niekoľkým vedeckým objavom (z nich tu spomínané sú 500-ročné rytmy a nové datovanie Stonehenge), avšak vedeckými sa jeho tézy stali až potom,

čo ich nezávisle potvrdila a prijala svetová odborná obec. Na také prijatie žalobca skromne čaká i desaťročia a až potom ich cituje ako vedecky potvrdené.

Celý tento incident sa začal novinárskou kačicou z roku 2005, keď redaktorka okresných novín v Leviciach bez autorizácie žalobcu zverejnila článok s nadpisom *"Existencia anjelov vedecky dokázaná!"* Tomu nasledovalo udelenie anticeny od klubu skeptikov, ktorí tiež nič nechápali a trvalo 3 roky, než zistili, čo vlastne žalobca robí. Novinár žalovaného denníka túto 20 rokov starú kačicu a texty dávno vyriešeného sporu znova použil bez ohľadu na to, že boli stokrát dementované. V rámci toho sú aj všetky kritiky z klubu skeptikov (Blecha, Dohnal) scestné, lebo vychádzali z fundamentálneho omylu, že žalobcova kniha by mala byť vedecký text, hoci v skutočnosti ide o filozofiu, ktorá sa len opiera o vedecké poznanie.

Pretože žalobca sa pri svojej práci len odvoláva na známu vedu, kritiku akýchkoľvek nedostatkov vedeckého poznania a vedeckých metód treba adresovať príslušným svetovým univerzitám, a nie žalobcovi, ktorý nie je ich tvorca a spolieha sa na ne len z pozície filozofa ako neodborník. A keby sa aj svetová odborná obec mýlila (čo novinár nedokázal), znamenalo by to len bežný proces vo vedeckom poznaní, ktoré sa neustále opravuje – a nie pseudo-vedeckosť týchto univerzít, tým menej žalobcu.

§ 220 ods. 2: *"V odôvodnení rozsudku... súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie... z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil... Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé"*.

V rozsudku prvostupňového súdu celkom chýba akákoľvek zmienka o postupe, ako a prečo vyhodnotil skutkovú pravdivosť jednotlivých sporných bodov, ktoré považuje za pravdivé a prečo, či všetky alebo len niektoré, a prečo ignoruje jasné dôkazy o tom, že sú nepravdivé. Uvádza len právny rámec svojich úvah, že chce zachovať slobodu prejavu a názoru novinových komentátorov, aj keď sú nepríjemné a expresívne. Žaloba však nežiada ospravedlnenie za subjektívnu antipatiu novinára, ale za skutkové dezinformácie, ktoré nespadajú do slobody prejavu.

Presvedčivosť rozsudku je dokonale nulová. Súd právne zle zarámcoval spor a skutkovou pravdivosťou sporných bodov sa vôbec nezaoberal. Ak sa ňou zaoberal, nech konečne povie ako! Súd neurčito uvádza len toľko, že sa spolieha na vyjadrenia expertov. Na vyjadrenia expertov by sa bez ďalšieho mohol spoliehať azda len vtedy, keby si zúčastnení experti neprotirečili, boli dôveryhodní a keby vysvetlil, prečo si vyberá iba expertov žalovanej strany.

Ak súd rezignoval na zhodnotenie pravdivostného obsahu sporných bodov a chce sa spoliehať bez ďalšieho na výroky expertov – tak prečo sa na nich nespolieha? Na strane žalobcu stojí dvakrát viac expertov, ktorí sú nezávislí, bezúhonní a neporovnateľne renomovanejší (zoznam na liste 454a). Na strane žalovaného ich stojí o polovicu menej a menej významných a jedna úplne neznáma vo vede (bez citácií); aj títo v troch sporných bodoch (2, 3, 4) svedčili proti vlastnej strane, že novinár prekrútil ich slová; v ďalších boli opakovane prichytení pri klamaní, z čoho dvaja platení žalovanou stranou sa aj priznali, že podvádzali pri posudkoch (263b); jeden objasnil, že jeho kritika ani nebola adresovaná žalobcovi (360a, ohľadom bodu 10); ďalší dvaja svoje výroky dementovali ako dávno neaktuálne, pretože už zmenili na žalobcu názor (58ab, ohľadom bodov 16 a 17).

V štyroch bodoch (6, 13, 14, 19) išlo o podsunutie téz, ktoré žalobca nezastáva, čo je principiálne podvod a na jeho vyhodnotenie netreba expertov. Tiež ohľadom bodu 8 žalovaný necitoval ani nepriviedol žiadneho experta a evidentne klamal o evolučnej biológii. A čo body

1 a 7 – veď žalovaný sa tu svoje klamstvá ani len nepokúšal brániť, keďže išlo o vymyslený a sfalšovaný citát. Za to nie je potrebné sa ospravedlniť?

Ak súd medzi tými 19-timi spornými bodmi nájde čo i len jeden opodstatňujúci novinárovo osočenie z pseudovedy – žalobca stiahne žalobu! Ak to odmieta urobiť, nezostáva nám než veriť, že zámerne marí spravodlivosť. Za pravdu v súvislosti s ochranou osobnosti však nemožno brať, ak novinár zámerne cituje výrok niekoho, kto nehovoril pravdu – inak by žiadna ochrana osobnosti pre nikoho viac neexistovala.

§ 199 ods. 1: "Súd dbá, aby výpoveď svedka nebola ovplyvnená jeho prítomnosťou na pojednávaní".

Sudkyňa sa každého svedka na záver pýtala, či trvá na svojej pôvodnej výpovedi. Ako sa mohla takto čudne pýtať, keď videla, že svedkovia sa počas výsluchu čiastočne opravovali a uznali, že pravdu mal žalobca? Aký zmysel má taká sugestívna otázka, keď sa práve sami vyslovili, že pôvodnú výpoveď menia? Čo si súd želal, je nakoniec zrejmé z toho, že v rozsudku aj tak použil pôvodné výpovede svedkov proti ich vlastnej vôli. Bolo to ovplyvňovanie svedkov, resp. snaha zaniest' do záznamu skreslený výsledný obraz o výsluchoch.

§ 199 ods. 2: "Svedkovia, ktorých výpovede si odporujú, môžu byť vylúchnutí spoločne".

Experti Kovár, Verešová a Hromádka mali byť novinárovými zdrojmi pre jeho tvrdenia o archeológii a neurovede. Pri výsluchu však vypovedali, že v sporných bodoch 1, 2, 3, 4 a 10 novinár sám publikoval niečo, čo mu nepovedali. Teda experti žalovaného sčasti svedčili proti nemu samému. Žalobca preto navrhol, aby súd predvolal novinára vysvetliť, odkiaľ vzal svoje tvrdenia, keďže nebola pravda, že ich mal od odborníkov.

Súd nedovolil výsluch samotného novinára s tým, že žalobca o to mal požiadať skôr. Avšak dôvod na to vznikol až po výsluchoch, kde sa ukázalo, že žalovaná strana si navzájom protirečí. Novinár odôvodňoval svoje klamstvá tým, že mu ich povedali experti – a experti hodili vinu na novinára, že si ich sám vymyslel.

§ 191 ods. 1: "Dôkazy súd hodnotí... každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo"

Súd celkom ignoroval dôkazy podané žalobcom, kým tvrdenia žalovaného prijal bez dôkazov. K ani jednému spornému bodu sa nevyjadril jednotlivo, prečo a ako ho vyhodnotil. Žalovanému dal za pravdu vcelku a bez vysvetlenia, čo znamená, že všetky alebo veľkú väčšinu z tých 19-tich novinárových útočných tvrdení považuje za opodstatnené. V skutočnosti sa však žalovanému nepodarilo obhájiť ani jeden z nich ako čestnú novinárčinu.

§ 196 ods. 2: "Súd svedka poučí o jeho povinnosti vypovedať pravdu a nič nezamlčovať".

Svedka Kovára pred výpoveďou súd poučil. Nasledovala však výpoveď plná lží, ktoré žalobca okamžite vyvracal písomnými dokladmi – Kovár jednoducho klamal o obsahu žalobcových publikácií (263b-265a). Dokonca sa priznal, že ich nečítal, čiže si všetko vymýšľal. Súd to videl a ani raz nepripomenul svedkovi, že krivo svedčiť je trestný čin. Naopak, na konci výsluchu navrhol svedkovi, aby trval na svojej pôvodnej výpovedi. A zo záznamu o priebehu procesu v rozsudku celkom vynechal, čo sa stalo – že svedok mnohonásobne krivo svedčil. Namiesto toho súd zapísal, že svedok "nesúhlasil" so žalobcom! Ako môže niekto "nesúhlasiť", že žalobcove publikácie obsahujú to, čo obsahujú, a nie niečo iné? Svedok

dokázateľne krivo svedčil o obsahu žalobcových publikácií a prednášok – a súd na tomto krivom svedectve stavia.

§ 387 ods. 3: "Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní."

Prvostupňový ani odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s faktom, že všetkých 19 sporných bodov v žalovanom článku bolo skutkovo-obsahovo nepravdivých, aj keď niektoré z nich naozaj niekto povedal.

Znova pripomínáme, že žalovaný vydavateľ mal ešte pred vytlačením článku priamo od žalobcu k dispozícii všetky dôkazy, ktoré sú obsiahnuté v tomto spise (17a-19a). Žalovaný vedel, že svetová odborná obec stojí za žalobcom a tých niekoľko negatívnych výrokov od klubu skeptikov už nie sú aktuálne. Zámerne publikoval článok, ktorý postrádal pravdivý základ a bol ako celok v očividnom rozpore so skutočnosťou.

§ 389 ods. 1b: "Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší... ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces".

Teda krajský súd nemal potvrdiť, ale zrušiť rozhodnutie okresného súdu. Ignorovanie dôkazového materiálu, rozsudok bez odôvodnenia a skutkovej podstaty, zabráňovanie výsluchom v rozhodujúcich okamihoch, prekrucovanie a dofantazírovanie výpovedí svedkov sú nespravodlivý proces.

K právu na odpoveď podľa tlačového zákona:

K odseku 27: "Odvolací súd... musel konštatovať, že súd prvej inštancie správne pristúpil ku kvalifikácii výrokov na skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky... Uvedené výroky (13, 15, 19)... predstavujú nepochybne hodnotiace úsudky autora článku, ktorý nimi vyjadruje svoj subjektívny názor, a preto nemožno o nich vykonať dôkaz pravdivosti".

Nie, body 13, 15, 19 nie sú len hodnotiace výroky, ale obsahujú faktické nepravdy.

Bod 13: "môže niektorých ľudí očariť najmä ak chcú veriť, že "hmotárska veda" (Pálešov výraz), ktorá nepracuje s nadprirodzenom, je fuj".

Tento novinárov výrok neobsahuje len hodnotiaci úsudok, že "čosi môže niekoho očariť", ale aj skutkové tvrdenie, že žalobca presadzuje nadprirodzeno vo vede. Je to faktická lož, pretože žalobcove publikácie svedčia výslovne o opaku (428-432). A je to silno defamačná lož, pretože také niečo by mohol presadzovať len veľmi nevzdelaný alebo psychicky narušený človek. Veda je pravým opakom nadprirodzena: argumentuje racionálnymi zákonitostami a opakovateľnými pokusmi – kým nadprirodzeno hovorí o jedinečných a nepochopiteľných zázrakoch.

Bod 15: "V TA3 však pozabudli spomenúť, že dotyčného pána považujú vo vedeckej obci za šarlatána".

V tomto výroku novinár sám nehodnotí žalobcu ako šarlatána, ale konštatuje ako fakt, že vedecká obec ho považuje za šarlatána – celá alebo jej väčšina, či aspoň nejaká jej značná časť, inak by ten výrok zavádzal.

No dôkazy o postoji vedeckej obce máme v spise. Celosvetová vedecká obec stojí za žalobcom jednak tým, čo publikuje (lebo podporuje všetky žalobcove výroky o vede) a jednak osobne tým, že špičkoví vedci s ním spolupracujú, publikujú ako spoluautori, kladne ho recenzujú, univerzity ho odmeňujú, potvrdzujú jeho tézy a poslali pre súd posudky (454a). Žalobca je vo svojom pôvodnom odbore uznávaný ako priekopník slovenskej počítačovej lingvistiky a tiež jeho prvenstvo pri objave 500-ročných cyklov je akceptované na univerzitách a akadémiách od Spojených štátov po Čínu (49-52, 315-316).

Kto ho považuje za šarlatána? Členovia klubu skeptikov od toho názoru ustúpili v publikovanej verejnej polemike a aj posledný z nich, Blecha, ktorý na súde svedčil proti žalobcovi, priznal, že verejnú polemiku so žalobcom na svojej vlastnej univerzite prehral – takže odborná a študentská obec sa postavila na stranu žalobcu a je to Blecha, kto stojí mimo nej (92b, podanie z 28.03.2025, str. 5 hore). Zostali len dvaja svedkovia platení priamo redakciou Denníka N, ktorí svedčili očividne na objednávku žalovaného – pričom boli usvedčení a aj sa priznali, že žalobcovu prácu nikdy nevideli, čiže vo svojom posudku oklamali súd, že ju dôkladne poznajú (263b, 410a). Reprodukovali len klebety a vymýšľali si.

A toto je tá odborná obec? Či ešte niekto? Žalobca samotný má vo vedeckých indexoch viac citácií než celá táto "odborná obec" dohromady (278b, 284-289). Iba jeho slovo by malo mať väčšiu odbornú váhu než slová dvoch či troch skorumpovaných svedkov, ktorí zneužívajú svoje postavenie akademických zamestnancov. Verešová ho zneužíva dokonca aj po výslovnom upozornení svojho nadriadeného, Magdolena, aby to nerobila (odvolanie str. 11 hore).

Bod 19: *"To, čo je Martin Daňo v žurnalistike, je Emil Páleš vo vede respektíve pseudovede".*

Demarkačná čiara medzi vedou a pseudovedou je daná objektívne známymi požiadavkami vedeckej metódy. Keby sa medzi nimi nedalo dokázateľne rozlíšiť, nedalo by sa zistiť ani to, či akadémia vied a univerzity nie sú pseudovedecké. Slovo "pseudovedec" nie je subjektívna nadávka ako "hlupák, somár" a pod. Je to jednoznačne zistiteľná skutočnosť. Žalobca sa žiadnej pseudovedy nedopustil. Nie je to hodnotiaci výrok, ale faktická nepravda.

RNDr. Emil Páleš, CSc.